

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR.439
din 30.07.2008**

Dosar nr.: 183/2008

Petiția nr.: 3672 din data 04.03.2008

Petent: V. V. în numele dnei. M. A. -G

Reclamat: M. S.

Obiect: discriminare în cursul procesului de divorț, prin invocarea stării de dizabilitate a mamei, acte de hărțuire, contestarea studiilor și dreptului de a profesa precum și calitatea de mamă

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. V. V., în numele fiicei sale M. A. -G, cu domiciliul în :

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. M. S., cu domiciliul în

II. Obiectul sesizării

2.1. Discriminare în cursul procesului de divorț, prin invocarea stării de dizabilitate a mamei, acte de hărțuire, contestarea studiilor și dreptului de a profesa precum și calitatea de mamă

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 3672 din 04.03.2008, V. V. în numele fiicei sale M. A. -G, arată că aceasta este

discriminată de fostul soț, M S , în cadrul procesului de divorț, unde s-a invocat dizabilitatea petentei, în vederea neacordării custodiei copilului ce a rezultat din căsătorie.

3.2. De asemenea, se arată că reclamatul o terorizează prin plângeri la Poliție, contestându-i studiile și dreptul de a profesa, calitatea de mamă, invocând dizabilitatea de care suferă. În acest sens, se solicită încetarea hărțuirii psihice la care este supusă petenta și familia sa.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate sub nr. 3672 din 04.03.2008, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției reclamatului M S . Prin adresa înregistrată cu nr. 5213 din 07.04.2008, reclamatul a comunicat punctul său de vedere, precum și înscrisuri.

4.2. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.3. Prin adresa cu nr. 5717 din 15.04.2008 a fost citată petenta. Prin adresa înregistrată cu nr. 5718 din 15.04.2008 a fost citat reclamatul. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 13.05.2008. La termen s-a prezentat petenta, asistată de reprezentantul Asociației.

4.4. Având în vedere că petiția a fost formulată în numele fiicei, de către mama acesteia, fără a fi semnată de M A G , Colegiul a pus în vederea fiicei să certifice dacă își însușește petiția, astfel cum este formulată. De asemenea, în raport cu aspectele sesizate s-a pus în vederea petentei că poate depune orice mijloace de probă în susținerea faptelor care fac obiectul petiției.

4.5. Prin adresa înregistrată cu nr. 6772 din 13.05.2008 petenta a comunicat faptul că este de acord cu petiția formulată de mama sa, astfel încât Colegiul a luat act că petenta și-a exprimat consimțământul expres cu privire la însușirea petiției.

4.6. Prin adresele înregistrate cu nr. 7463 din 27.05.2008 și nr. 9357 din 08.07.2008 petenta a depus înscrisuri în susținerea petiției.

V. Susținerile părților

Susținerile petentei

5.1.1. Pe fond, astfel cum este redactată plângerea, petenta arată că a fost căsătorită cu M S și au împreună o fetiță de 2 ani. Deoarece nu a mai suportat comportamentul agresiv al soțului, fiind bătută de față cu copilul, s-a mutat cu fetița la domiciliul părinților, în luna noiembrie 2007. Însă au

continuat presiunile psihice împotriva sa, în prezent aflându-se în proces de divorț.

5.1.2. Astfel, petenta arată că suferă de surdomuditate, și este discriminată de reclamat în procesul de divorț, aflat pe rolul instanței de judecată, acesta solicitând custodia copilului, însă invocând dizabilitatea mamei și umilind-o în public.

5.1.3. În continuare arată petenta, reclamatul o terorizează prin reclamații la poliție, contestându-i dreptul la studii și dreptul de a profesa, inclusiv calitatea de mamă.

Susținerile reclamatului

5.2.1. Reclamatul arată că a cunoscut starea de dizabilitate a petentei încă din momentul cand au decis să rămână prieteni și în ciuda faptului că au avut probleme de comunicare, acest lucru nu a fost un impediment în consolidarea relației personale. Relația dintre cei doi a decurs normal timp de 8 ani, singura problema fiind mama petentei care intervenea în viața lor personală pentru a-i despărți.

5.2.2. În luna martie a anului 2006 s-au mutat de la domiciliul părinților petentei și în ciuda faptului că petenta a solicitat acestora să îi lase în pace, aceștia au continuat să îi hărțuiască, astfel încât în decembrie 2006 au fost nevoiți să apeleze la poliția pentru a scăpa de amenințările cu moartea din partea socrului.

5.2.3. În cursul relației și a creșterii copilului, din cauza deficienței de auz petenta nu auzea plânsul copilului sau lăsa copilul să plângă deoarece nu distingea între alintul copilului și plânsul datorat altor probleme.

5.2.4. Comportamentul petentei s-a schimbat radical din momentul în care a început serviciul în luna septembrie 2007 și a reluat legaătura cu mama ei, culminând cu plecarea de acasă pe data de 22 decembrie 2007 împreună cu copilul. În urma refuzului reclamatului de a se muta la domiciliul părinților petentei a fost deschis o acțiune de divorț în justiție.

5.2.5. Reclamatul arată că în cadrul procesului de divorț nu s-a susținut că datorită deficienței pe care o are i se contestă calitatea de mama ci doar faptul că educația fetei și dezvoltarea sa sunt afectate deoarece însăși petenta are nevoie de ajutor. De asemenea, în cadrul procesului, pentru a se evita o situație jenantă, reclamatul a renunțat la dispunerea interogatoriului petentei.

5.2.6. Cu privire la terorizarea soției, aceste afirmații nu sunt reale, fiind vorba în fapt de plângeri adresate organelor de cercetare penală cu privire la fapte ale dnei. V V . De asemenea, dna. V V a formulat împotriva sa plângeri la poliție.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că, pe fond, prin plângerea înregistrată cu nr. 3672 din 04.03.2008, V V în numele fiicei sale

M A G , arata că aceasta este discriminată de fostul soț, M S în cadrul procesului de divorț, unde s-a invocat dizabilitatea petentei, în vederea neacordării custodiei copilului ce a rezultat din căsătorie. De asemenea, se arata că reclamatul o terorizează prin plângeri la Poliție, contestându-i studiile și dreptul de a profesa, calitatea de mamă, invocând dizabilitatea de care suferă.

7.1. În drept, pe fond, Colegiul Director, în analiza actelor sau faptelor de discriminare, se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

7.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a

drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.6. Analizând susținerile părților, obiectul plângerii și probele aflate la dosar, Colegiul observă că prin acțiunea civilă introdusă la Judecătoria Buzău, la data de 30 noiembrie 2007, reclamatul a chemat în judecată petenta solicitând, în contradictoriu pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să se dispună desfacerea căsătoriei încheiată la data de 05.06.2004, din vina exclusivă a petentei și încredințarea spre creștere și educare a minorei rezultată din raporturile de căsătorie.

7.7. În motivarea acțiunii, reclamatul a arătat că mama copilului suferă de „surdmutiditate congenitală”, astfel că „se întâmplă adeseori, să nu-și audă copilul deși, acesta plângea în casă, împrejurare care i-a fost adusă la cunoștință de vecini”. Reclamatul „a montat un aparat care vibrează, sub perna soției, pentru a se putea trezi noaptea, când copilul plângea, iar, după reînceperea serviciului aceasta sau „nu mai simțea vibrațiile sau nu voia să se trezească”, ceea ce dădea naștere la discuții. De asemenea, nu mai avea răbdarea necesară, devenea tot mai „nervoasă, agitată și cu un comportament neadecvat”, motiv pentru care copilul alegea să stea tot mai mult cu acesta și în loc să se ia măsuri de remediere a situației a hotărât să plece la părinții acesteia care „o influențează negativ” și din domiciliul căroră au plecat cu chirie, urmare „comportamentului agresiv” al socrului sau pe fondul consumului de alcool”.

7.8. Pe de altă parte, prin întâmpinare, a arătat că este în principiu de acord cu cererea de desfacere a căsătoriei, pronunțată, însă, din vina exclusivă a soțului. Petenta arată că „soțul se manifesta violent, administrându-i în mod repetat bătăi inclusiv în prezența copilului”. Reconvențional, petenta a solicitat a-i fi încredințat spre creștere și educare minora. Se arată între altele că reclamatul „are o „fire violentă și iresponsabilă”, nu poate asigura climatul favorabil dezvoltării normale a copilului”.

7.9. Colegiul observă în raport cu situația dată că instanța de judecată a pronunțat Sentința civilă nr. 1947 din 04.04.2008 prin care a declarat desfăcută căsătoria între părți, însă din culpă comună. De asemenea, instanța, în considerarea interesului superior al copilului, și a împrejurărilor particulare cauzei, a încredințat petentei spre creștere și educare fiica rezultată din raporturile de căsătorie.

7.10. Colegiul observă că în cadrul procesului aflat pe rolul instanței de judecată, atât petenta cât și reclamatul au fost asistați de avocați, astfel încât apărările și susținerile acestora au fost realizate prin apărători aleși. Din acest

punct de vedere, trebuie pornit de la premisa că susținerile reclamatului prin avocatul său, ca de altfel și susținerile petenei prin apărător au fost făcute în interesul clientului pe care îl reprezentau și în principal erau supuse cenzurii instanțelor de judecată atât sub aspectul legalității cât și al temeiniciei, motiv pentru care, în principiu, nu s-ar putea angaja răspunderea pentru susținerile care sunt în strictă legătură cu apărarea în cauza dedusă soluționării instanței de judecată, în forma adecvată cu respectarea prevederilor legale.

7.11. Or, raportat la obiectul plângerii, Colegiul Director observă că, în exercitarea competențelor sale, este chemat să se pronunțe cu privire la aspecte corelative înfăpturii actului de justiție, în speță cu privire apărările respectiv susținerile reclamatului în cursul procedurilor civile desfășurate pe rolul instanței judecătorești (Judecătoria Buzău, în procesul având ca obiect desfacerea căsătoriei între părți). Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”.

7.12. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de Decizia nr.322/2001 publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

7.13. Colegiul ia act de prevederile art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt

independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

7.14. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.15. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și înlăptuirii justiției în țara noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, ori cu privire la aspectele procedurale ale procesului civil sau penal. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

7.16. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

7.17. Colegiul ia act ca potrivit Legii nr.304 din 28 iunie 2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, art.7 că: „(1) Toate persoanele sunt egale în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. (2) Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii.

7.18. Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea nr.328 din 25 august 2005 și publicat în Monitorul Oficial nr. 815 din 8 septembrie 2005 prevede în art.7 că: „Judecătorii și procurorii au îndatorirea să promoveze supremația legii, statul de drept și să apere drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor” iar în art.8 „Judecătorii și procurorii sunt obligați să respecte egalitatea cetățenilor în fața legii, asigurându-le un tratament juridic nediscriminatoriu, să respecte și să apere demnitatea, integritatea fizică și morală a tuturor persoanelor care participă, în orice calitate, la procedurile judiciare.”

7.19. În același sens, Legea nr. 303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare art. 4 prevede că: „(1) Judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.”

7.20. Colegiul director reține că în situații relativ asemănătoare cu petiția dedusă soluționării, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a analizat cauze în care s-a pus în discuție neîncredințarea copilului minor, având în vedere homosexualitatea tatălui sau apartenența la un cult religios a mamei, în cauza Salguiero Da Silva Mouta vs. Portugalia respectiv cauza Hoffmann vs. Austria. Însă Curtea Europeană a analizat dacă orientarea sexuală a tatălui respectiv religia mamei a constituit un obiter dictum decisiv în adoptarea hotărârii judecătorești prin care încredințarea copilului a fost respinsă pe considerentul că tatăl are o anumită orientare sexuală ori mama o anumită religie. Astfel, dacă în considerarea neîncredințării copilului minor argumentul decisiv l-ar constitui homosexualitatea, respectiv religia unuia dintre părinți, Curtea Europeană a statuat că nu ar exista un raport de proporționalitate rezonabil între mijloacele folosite și scopul urmărit. (raportat la drepturile copilului și protejarea sănătății; (vezi în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cauza Salguiero Da Silva Mouta vs. Portugalia respectiv cauza Hoffmann vs. Austria)

7.21. Or în speță, instanța de judecată tocmai în realizarea interesului suprem al minorului și a împrejurărilor particulare cauzei, dincolo de starea de dizabilitate a petentei, a dispus încredințarea minorei către aceasta din urmă.

7.22. Cu privire la aspectele subsecvente ale petiției, respectiv terorizarea prin reclamații adresate la poliție, contestarea studiilor și dreptul de a profesa, Colegiul director ia act că la dosar au fost depuse înscrisuri: Sentința Judecătoriei Buzău nr. 1947 din 04.04.2008, act de proprietate a casei pe numele părinților petentei, adeverința de salariat a petentei, caracterizarea colectivului de salariați ai petentei, certificat medical privind acte de violență exercitate asupra petentei, evaluarea psihologică, raportul Direcției de Asistență și Protecție a copilului, raportul Asistenței Sociale de pe lângă Primăria Buzău, diplome privind gradul de pregătire a petentei, răspunsurile Poliției municipiului Buzău adresate petentei și adresate mamei acesteia, cât și răspunsul Poliției municipiului Buzău adresat reclamatului.

7.23. Astfel, Colegiul Director constată că între petentă, familia acesteia și reclamat există raporturi juridice care au ca natură divergențe ce au îmbracat în timp forma unor diferende de natură litigioasă deduse soluționării organelor de cercetare penală. Din probele depuse la dosar rezultă că au fost depuse plângeri împotriva membrilor familiei petentei cu privire la respectarea normelor de conviețuire socială precum și plângeri împotriva reclamatului cu privire la infracțiunea de lovire și alte violențe. În acest sens, a fost depusă și copia după certificatul medico-legal din 10.12.2007 ce atestă leziuni traumatice ce au putut fi produse prin lovire cu corpuri contondente.

7.24. Față de acest aspect, reținem că în sistemul Constituției României, justiția este una din garanțiile exercitării efective a drepturilor și libertăților cetățenești. Acest rol se motivează prin locul autorităților judecătorești în sistemul puterilor statale și prin funcțiile lor. Principiul liberului acces la justiție se aplică indiferent de calitatea persoanei protejate și permite accesul la justiție pentru apărarea oricărui drept sau a oricărei libertăți și a oricărui interes legitim, fără deosebire dacă acestea rezultă din Constituție sau din alte legi. De asemenea, nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept. (vezi Ioan Muraru, Elena Simina Tănăsescu, Drept Constituțional și instituții politice, Vol.I, Editia a IX a, Editura All Beck,) Curtea Constituțională a României a statuat că liberul acces la justiție presupune și accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția. În considerentele aceleiași decizii, s-a reținut că semnificația art.21 alin.(2) din Constituție, potrivit căruia accesul la justiție nu poate fi îngreunat prin lege, este aceea că nici o categorie sau grup social nu se poate exclude de la exercitiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit. (Vezi Decizia nr.204/2000, M.Of. nr.46/2001, CDH 2001, p.146)

7.25. Or, exercitarea dreptului de a sesiza instanțele judecătorești sau organele de cercetare penală nu poate fi asimilat incidenței art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată. De altfel, aspectele prezentate în petiție care privesc fapte de amenințare, insulte, loviri sau alte violențe, reprezintă fapte prevăzute și sancționate distinct de legea penală. Competența de a cerceta aceste fapte revine organelor de cercetare penală, fapt confirmat și prin acțiunea părților care au sesizat organele poliției.

7.26. Desigur, în relațiile sociale, indivizii trebuie să manifeste respect față de orice persoane, indiferent de situația acestora socială, fizică, economică, culturală sau etnică, și în special față de demnitatea personală. Exigența pentru prevenirea oricăror posibile comportamente discriminatorii decurge din dreptul de a nu fi supus discriminării ce constituie unul dintre drepturile fundamentale într-o societate democratică. Dreptul la egalitate constituie un drept cu aplicare imediată și nu progresivă având în vedere că discriminarea în sine este un afront adus demnității umane. Tratamentul discriminatoriu are de cele mai multe ori ca scop sau ca efect umilirea, degradarea sau interferența cu demnitatea persoanei discriminate, în mod particular, dacă acest tratament se manifestă în public. Tratatând pe cineva mai puțin favorabil datorită unor criterii inerente sugerează în primul rând dispreț sau lipsă de respect față de personalitatea sa.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

3. Clasarea dosarului;

4. Se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;

5. O copie a hotărârii se va transmite părților: V V , în numele fiicei sale M A -G , cu domiciliul în ; M S , cu domiciliul în

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

VASILE ANA MONICA – Membru

Data redactării 15.08.2008

Red. G.D., Tehnored. A.P. 3 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

